

Gönül Gözü

— sevinc-guven · 28 Aralık 2009

Bugün benim en mutlu günüm. O huysuz, bencil ve acımasız Cavidan'dan kurtuluyorum. Sermet beyin ani ölümü aile için büyük acı ama, benim açımdan bir yerde mutluluk. Yanlış anlaşılmasın; Sermet beye tapardım. Benim için yeri doldurulamayacak bir dost ama aramızdan ayrıldı bir kez, üzgünüm, çok üzgünüm . O Cavidan denilen cadı, son derece acımasız, sevgisiz bir ses tonuyla, kocasının ölümünün üzerinden henüz iki ay geçmesine karşın, hiç utanmadan, "evi baştanbaşa yenileyeceğini, benim de bu evde artık bir işe yaramayacağımı" belirterek, biricik kızı Semra'ya "istiyorsa beni kendi evine götürebileceğini" söyledi. Evet... kulaklarımla duydum. Düşünebiliyor musunuz, benim artık bir işe yaramayacağımı söylüyor. Pis cadı!...

Bu eve ceviz konsolla aynı gün gelmiştik. Konsolun çekmecelerinin dili olsa da anlatsa. Bu çekmeceler neler gördü neler... Çekmece vardır eski püskü, soluk giysiler saklar içinde. Kimi çekmecede ipekler, tüller, kadifeler...Tabanca, tüfek gizlenir kiminde...

Bizimkiler, ne ipekler, mücevherler, dolarlar, altınlar, parfümler taşıdı koynunda. Cavidan'ın unutamadığı ilk aşkıdan mektup ve fotoğrafları da herkesten gizledi bu çekmeceler. Sermet beyin gümüş kakmalı, dede armağanı bastonu, av tüfeği, büyük hanımın kuşaktan kuşağa geçen antika zümrüt kolyesi, yüzükleri, bilezikleri... Bu konsol, böyle güzelliklerle doldu taşı yıllarca. Son derece değerli, antika eşyalarla süslü bu köşkten kimler geldi kimler geçti. Opera sanatçıları, ressam, müzisyenler, şairler, yazarlar...

Nurda yatsın, çok iyi bir adamdı Sermet beyim. Bana bir gün olsun kaşlarını çatmamıştır. "Sevgili anneciğimden tek anı" der, kalın çerçeveli, kalın camlı gözlükleriyle uzun uzun hayranlıkla süzer, ince uzun parmaklarıyla sever, okşardı beni. Ben de ona aynı duygularla, sevgi dolu bakar, gülümserdim.

Babası Süreyya beyi hayâl meyâl anımsıyorum. O da gözlüklü ama esmerdi. Sermet beyi dayısı Hikmet'e benzetirlerdi. Açık kumral, uzun boylu ve ince dalan... Hikmet çok genç yaşta ince hastalıktan ölmüş. Onu hiç tanımadım. Süreyya bey de bu dünyadan göçeli yarım asır oldu neredeyse. Beyaz güller, hanımeli ve sarmaşık dolu saksıların bulunduğu mis kokulu terasta her gün keman çalar, eşi Lemide hanımefendi billur gibi sesiyle ona eşlik eder, benden hiç çekinmez, karşımda dakikalarca öpüşür, sevişirlerdi ay ışığında...

O zamanlar ben de çok genç ve güzeldim. Bana biri zarar verecek diye ödleri patlardı. Varsıl ve mutluydular. İki erkek ve bir kız çocukları vardı. Sermet Tunalihilmi'de büyük bir müzik evinin sahibi oldu, Aykut ise operada, beste çalışmaları da olan, değerli bir keman virtüözü. Çok güzel bir kızla sevişerek evlendi. Lacivert, yeşil, mor renklerin karışımı göz olur mu hiç? Aykut'un eşi sevgili Ece'nin

gözleri, işte öyle bir renk... Onunla göz göze gelince içimde bir şeyler kaynar, coşar. Bal gibi, şerbet gibi bir şeyler akar yüreğime. Siz buna aşk deyin. Bence aşktan da öte bir duygu bu...

Süreyya beyin tek kızı Gülsüm'le de çok iyidir aramız. Gülsüm, esmer bir fırtına. Gür, siyah kirpikli, kapkara gözleri, dolgun, ateş rengi dudakları, bronz rengi yumuşacık teniyle, kıvrak vücuduyla tam bir İspanyol güzeli. Büyük, büyük annesi Esmeralda, İspanyol bir dansözmüş. Süreyya beyin dedesi Kâmil beyefendi, onu o zamanlar çok popüler bir eğlence yeri olan Ankara Gar Gazinosu'nda dans ederken tanımış ve kısa bir arkadaşlıktan sonra nikah masasına oturtmuş.

Rahmetli Sermet beyimin bebekliğini, ilk adımlarını, yarım sözcüklerle konuşma çabalarını, çocukluğunu, delikanlılığını, bu Cavidan cadısıyla evlenebilmek için nelere katlandığını elifi elifine anımsıyorum. Yazgıya nasıl inanmazsınız, Cavidan'ın sergilediği tüm olumsuzluklara karşın Sermet'cik, "Cavidan olmazsa beni başka bir kızla asla evlendiremezsiniz" diye bir de tehdit savurmasın mı? Gençliğinde yakışıklıydı Sermet. Kumral dalgalı saçları, badem yeşili iri gözleriyle bir masal prensiydi yavrucağım.

Allah bir deliye bir akıllı yazarmış, bir güzele de bir çirkin.

Çok doğru. Sermet beyim ne denli yumuşak başlı, güler yüzlü ve yufka yürekliyse, Cavidan da o denli hırçın, bencil ve acımasızdır. Çevresindeki tüm güzelliklere dudak büker, hiçbir şeyle mutlu olamaz. Çirkin değil, güzel bile sayılır ama bence çirkin.. Sonunda adamın da başını yedi.

Allah'tan Semra annesine hiç çekmedi. Olağanüstü güzelliğini halası Gülsüm'den, iyi huylarını babasından almış. Beş yıldır birlikte tıp okuduğu erkek arkadaşıyla yaşamını birleştirdiği düğün gecesi, bir peri güzelliğindeydi Semracık. O gece ben de çok güzeldim. Semra'nın ışığı bana, benim ışığım ona yansıyordu sanki. Karşılıklı gülümsüyorduk. Cavidan'ın giymek istemediği anneanne Remide hanımımın ipek-dantel karışımı üç metre kuyruklu, değerli taşlarla süslü gelinliğini seve seve giydi Semra.

Babasının ölümünden kısa bir süre sonra evin tüm eşyalarının değiştirilmesine çok üzülmüş ama huysuz annesine de "gık" diyememişti. Benim bundan sonraki yaşamımı onun evinde sürdüreceğime çılgınlar gibi sevinmiş; "gerçekten mi anneciğim, onu bana veriyor musunuz?" demişti. Dedim ya, bugün en mutlu günüm. Semra ile her gün birlikte. Ne güzel...

Şu anda babasının odasında acı dolu gözbebekleri üzerimde... İnci inci yaşlar dökülüyor. Benim bir özelliğim var gülene güler, somurtana somurturum. Bağırana da bağırırım. Bana dil mi çıkardınız, ayıp, günah tanımam aynen gönderirim. Ne bir eksik, ne bir fazla... Ben böyleyim işte... Somurtana istesem de gülemem. Yalakalık hiç sevmem.

Semra ile kol kola, yaşlı gözlerle salonun kapısından çıkıyorduk ki ne oldu, nasıl oldu anlayamadım. Müthiş bir şangırtı ile kendimizi yere uzanmış bulduk. Ben altta kalmıştım. Bir daha yaşama dönemeyecek şekilde ağır yaralar aldım. Kırık, çıkık, ezik... Ne ararsanız var. Semra, yanağında, tam

elmacık kemiğinin üzerinde bir kızarıklık ve elinde, kolunda, birkaç çizikle, inleyerek ayağa kalktı. İki elini göğsünde kenetlemiş, hıçkırarak benim zavallı halime, acı-tatlı anılarla dolu yüzüme acıklı acıklı bakarken, altın sarısı harçla süslü eteklerime bulaşmış kendi kanını mendiliyle temizlemeye çalışıyordu. Sermet beyden, sevgili babası Sermet beyden, dahası var, rahmetli aneanne saygıdeğer Remide hanımefendiden kalan değerli bir anıyım ben. Semra açısından kutsal bir varlığım. Doğrusunu söylemek gerekirse bu aileye girdim gireli tüm bireyler üzerime titrer. Kırılıp incinmemem için olağanüstü çaba gösterirler. Ben de onlar gülerse gülüyor, ağlarsa ağlıyordum. Ah... Özellikle Semra... Dünya tatlısı Semra'cık, küçücük bir kızken burnunu burnuma dayayıp, siyah bir inci gibi parlayan güzel gözlerini gözlerime dikerek, muzır muzır gülümsediğinde kelebekler uçuşurdu yüreğimde. Ne çabuk büyüdü Tanrım!

Sessiz sessiz ağlıyoruz karşılıklı. Semra, kendi sıyrıklarından çok benim parçalanmışlığıma ağlıyor. Cavidan fırtına gibi giriyor içeri. "Hayrola ne oldu?" diyor ters ters bana bakarak. Sivri topuklu, kırmızı terliğinin ucuyla beni hafifçe iterek kızına sarılıyor. "Canın yanıyor mu yavrum, gördüğüm kadarıyla bir iki çizik var. Oksijenle temizleyelim de... Amerikan tentürdiyotu var ecza dolabında..." "Hayır, benim bir şeyim yok" diyor Semra. "Onu kırdım, ben ne yapacağım şimdi anne?.."

Cavidan, uzun bir "aaa" çekip, "üzüldüğün şeye bak" diyor. "Antikacıdan aynısını bulurum. Bir ayna için bunca üzölmeye değer mi, kırılırsa kırılınsın. Çerçevesi değerli ama som altın. Onu onarabilirler..." İçeriye, dip odaya sesleniyor sonra; "Hatice gel, gel... Çabuk! Süpürge ile al şunları!.."

Düşünüyorum da, Sermet beyim gözlük takıyor diye, her sinirlendiğinde ona "kör domuz" diye bağırdı Cavidan. Oysa şu yaşlı konaktaki güzellikleri, sevgiyi, saygıyı hiçbir zaman göremeyen Cavidan'dı. Sermet beyim ise onun güzel yönlerini, son derece düzgün endamını, duru beyaz tenini, altın sarısı saçlarını görürdü hep. Ona tapardı. 'İpeğim' diye seslenirdi. Kaprislerini gülerek izler, "O benim bebeğim, nazlı sevgilim" diye kaprislerini bile severdi. Semra'ya annesini üzmemesini, sözünden çıkmamasını söyler, "Cavidan bu köşkün güneşi" derdi. Düşünebiliyor musunuz kara bulutları "güneş" görürdü Sermet beyim...

Toprağı mutlu ya da mutsuz eden sudur, insanı mutlu ya da mutsuz eden huyudur bence.

Sorarım size gerçekte kör olan Cavidan mıydı, yoksa Sermet beyim mi?

Sermet beyin aşkı Babil Devleti'nin komutanı Nabukodonosor'un Mezopotamya prensesine olan aşkı gibi kayıtsız, koşulsuz ve sonsuzdu.

Efsaneyi bilirsiniz; "Prensese Babil'e bir türlü alışamaz, mutsuzdur. Komutan Babil'e Mezopotamya gibi asma bahçeleri ve üzüm bağları yapar. Tıpkı bizim Cavidan gibi nazlı prensese, Mezopotamya'nın şarap tadını alamadığını söyler. Komutan, prensese akıllıca değil, delice aşık; Mezopotamya'dan, Babil'e kadar borular döşeterek o bölgenin üzümünün suyunu Babil'e akıtır. Bu toprak borular yıllar sonra kazılarda

bulunmuştur."

Sanırım bu efsanede de prenses kör. Kendisini böylesine, çılgınca bir aşkla seven adamı üzebilir mi insan? Gözleri istediği kadar güzel olsun. Görmek önemli, görmek!!

Sevgi, emek ister, özveri ister. Önemli olan göz değil, gönül gözü.

Her şeyi en iyi gören ve duyumsayan gönül gözüdür. Yeter ki gönül gözümüz kapanmasın...

Sevinç Doğancañ GÜVEN